

fragMENTaTION 15

Yağız Özgen

142, ~49/120 - 63/120

2014

Sanatçının izniyle | Courtesy the artist

Küratör: NECMİ SÖNMEZ

Editör: MİNE HAYDAROĞLU

"142, ~49/120 - 63/120"

Yağız Özgen'in Renk ve Kavram Denemeleri

Yağız Özgen'in çalışmaları, farklı tekniklerde, farklı araışlara yönelen karakterleriyle bir araya geldiklerinde birbiriyle ilişki kurması mümkün olmayacak gibi gözükse, form, renk ve kavram bütünlüklerine sahiptir. Hem tuvali hem de Yeni Medya tekniğinin farklı anlatım olanaklarını kullanırken Yağız, malzemelerden değil, kafasında sorguladığı kavramlardan yola çıktığı için, ister resim, ister müdahale edilmiş fotoğraf, isterse yerleştirme olsun, çalışmaları incelikli düşünce dünyasının ürünüdür. Çalışmayı şekillendiren en önemli etkenin kavramsal olması nedeniyle, Yağız'ın işlerindeki görsellik, işin hangi taşıyıcı üzerinde, nasıl bir etki vereceği sorusuna göre şekillenir.

"142, ~49/120 - 63/120" projesi, bu bağlamda, Sanat Dünyamız dergisinin sayfa formatlarından yola çıkarak hazırlanmış bir sayfa oluşmaktadır. Yağız'ın 2011'deki ilk kişisel sergisinden beri izini sürdüğü sayfa, kendi cümleleriyle aktarılmak gerekirse "fiziksel gerçeklerin, belli bir değer kümesi ile sınırlanmadan, birbiri ardına süreklilik içinde sonsuz değişmesi durumudur." Dijital ya da analog, herhangi bir baskı işleminin şekillenmesi için gerekli olan "renk paleti girdileri" Yağız'ın çalışmasının çıkış noktasını oluşturuyor. Uzun süreden beri Gradyan (Gradient) temasıyla ilgilenen sanatçı, Matematik, İstatistik ve görsel algılama alanlarında kullanılan birimlere dayalı dizme, sıralama işlevini çalışmalarına aktarıırken, "renk paleti girdilerini" belli bir anlama ulaşmadan manipüle ederek daha ilk bakışta izleyicinin algısını üzerine çeken renk kartelaları yaratır. "142, ~49/120 - 63/120", baştan sona sanatçı tarafından tasarlanmış olan rengârenk bir sayfanın toplam on dört sayfaya yayılmasından oluşan bir "seri" mantığının sonucudur. Her biri ayrı bir renkle tanımlanmış olan sayfalar bir çırpıda bir araya gelemiyorlar. Okuyucular bu sayfaları çevirdiklerinde, en sonda bir izlenim edinebilecekler. Gökkuşayını andıran sayfa, tıpkı öbür tarafını bilmemize rağmen bize gizemli gelen "ay"ın çekiciliğine sahip. Bu güzellik, Yağız'ın sürekli olarak kendi içinde çoğaltılabilecek olan renk paleti girdilerinin sonsuza kadar çoğaltılabileceğinin de göstergesi aslında. Her rengi bir tür birim olarak kabul edersek, sanatçının Bauhaus'tan Minimalizm'e, Nam June Paik'in "Expanded Education for the Paperless Society" (1970) tezinden bilgisayar tabanlı imge (computer-generated-image) tekniğine kadar çağdaş sanata ait birçok yaratı alanına gönderme yaptığını algılayabiliriz.

"142, ~49/120 - 63/120" ilk bakışta soyut resim mantığına yakın gibi gözükse de, Yağız burada arkası arkasına dizilmenin sonsuz olanaklarını büyük bir açık yüreklilikle izleyicinin önüne serer. Bu samimiyet, bir anlamda "resim ötesine geçme", anonimleştirme olarak da nitelendirilebilecek "dijital imge üretiminin" görsel sonuçlarını ortaya çıkarır. Korkusuzca.

Farklı cilvelerine tanıklık ettiğimiz 21. yüzyılda tüketim ekonomisinin güdümünde gelişen bir dijital Darwinizm'le karşı karşıya olduğumuz kesin. Yağız, bilgisayarlar yardımıyla değiştirilmiş olabileceği hissini uyandıran renk paleti girdilerini arka arkaya sıraladığında bir tür dizge oluşturmakla kalmayıp, her renk birimini somutlaştırmayı hedefliyor. Bu bildik anlamda "peinture" parodisi olarak da yorumlanabilir mi? Resmin ve ressamın büyüünün tükendiği bir dönemde, sayfa oluşturmaya çalışmak belli bir oranda ironi dozu içeriyor.

Güzellik karşısında sürekli olarak şüphe duymakla beraber, "kusursuz uyumun" varlığına, en azından kurgulanabileceğine inananlardanım. Yağız'ın "142, ~49/120 - 63/120" projesindeki renkler belli bir süreden sonra hem gözü, hem de algıyı belli dolambaçlar içine sokmayı başarıyor. Kurgu elemanları o kadar etkileyici ki, hangi formda nasıl tekrar ettiklerini izlemek kolay oluyor. Eğer gözün ve algının aynı çizgide gitmediği belli anlamlar varsa, Yağız bunlar üzerine yoğunlaşarak sorular içinden başka sorular çıkarma olanağını açık tutarak, güzelin güzel ötesine, uyumun uyum ötesi anlamlarına göndermeler yapıyor.

Necmi Sönmez
Haziran 2014, Çınarcık

"142, ~49/120 - 63/120"

Yağız Özgen's Conceptual Experiments with Colors

Yağız Özgen's works have a wholeness of forms, colors and concepts that are not expected to communicate when brought together, due to their different techniques and different quests. While using the various expressive abilities of both painting and the New Media; Yağız starts working not from the materials but from the concepts he challenges; his works are a product of a sensitive mind; whether it be a painting, an intervened photograph or an installation. The most important factor that shapes his work is conceptual; therefore the visuality of Yağız's works is formed according to the which effects the work will create via which carrier.

"142, ~49/120 - 63/120" project in this context is a color spectrum that takes its departure from the page formats of the Sanat Dünyamız magazine. To quote from Yağız who has been studying the spectrum since his first exhibition in 2011: "The spectrum is the state that the physical realities infinitely change in continuity one after the other without being limited by a certain value range." Digital or analog, the necessary "color plate data" for the formation of any printing process is the starting point of his work. He has been interested in the Gradient theme for quite a while now; he applies the sequential processing function based on units used in Mathematics, Statistics and field of visual perception to his works, manipulates "the color plate data" without reaching any specific meanings, and creates color numbered cards that catch the eye of the viewer at first glance. The work "142, ~49/120 - 63/120" is the result of "series" logic that is developed out of a motley color plate designed and spread on a total of fourteen pages by the artist. Pages each of which is characterized by a different color do not come together at once. The readers who turn the pages one by one will have an opinion at the very end. The color plate that reminds one of a rainbow has the attractive quality of the moon that remains mysterious to us even though we know its other side. This beauty is also a sign of the fact that the color plate data Yağız multiplies can indeed be multiplied till eternity. Once we see every color as a type of unit, we realize that the artist is making references to many areas of creativity in contemporary art, from Bauhaus to Minimalism, from Nam June Paik's thesis "Expanded Education for the Paperless Society" (1970) to computer-generated-image techniques.

Although "142, ~49/120 - 63/120" seems close to the logic of abstract painting, Yağız with an open heart presents the viewer with the infinite possibilities of sequential processing. This geniality, in a sense "going beyond the painting", shows the visual results of "digital image production" that can also be defined as a way of making things anonymous. Without fear.

It is for certain that we are faced with a digital Darwinism that has developed under the direction of the 21st century consumer economy, various phenomena of which we are witnessing. By placing the color plate data that seems to be manipulated with the aid of a computer in sequential order, Yağız not only forms a type of series, he also aims to formalize each color unit. Could this be interpreted as a parody of "peinture" in its regular meaning? At a time when the magic of painting and painter is exhausted, to try to form a color plate includes a dash of irony.

Although I am always doubtful about beauty, I believe "perfect harmony" exists, or at least it can be constructed. In Yağız's project titled "142, ~49/120 - 63/120" the colors manage to lead both the eye and the mind into certain meanderings. His elements of construction are so effective that it is not easy to follow the form in which they proceed. If there are moments when the eye and the mind do not proceed in unison, Yağız prefers to concentrate on those, keeps the option of producing new questions from within questions and makes references to the beautiful beyond the beauty, the harmony beyond harmony.

Necmi Sönmez
June 2014, Çınarcık

Yağız Özgen
"142, ~49/120 - 63/120"
2014